

Galo de Barcelos (portugalský kohout)

Ještě jsme se v Portugalsku ani pořádně nerozkoukali a už nás pozvali rovnou na univerzitu. Nejspíš jsme na ně udělali dojem. Svoji školu, kde se studuje hlavně technika, management a design, vychvalovali až do nebes, ale marná snaha – ke studiu nás nezlákali. Jó SOŠ Luhačovice je SOŠ Luhačovice...

Po obědě v menze jsme pokračovali v kulturní špionáži (Nezanedbáváme však ani tu gastronomickou – viz. foto). S nelehkým úkolem namalovat si keramického kohouta, což je tradiční místní symbol, jsme se poprali natolik dobře, že ne jeden z nás zvažoval po návratu přestup na umělecký studijní obor.

Nicméně nejen uměním živ je člověk. Velkým zdejším mínusem jsou nákupní centra, obchody a obchůdky nejrůznějšího druhu. Prostě samá lákadla a pokušení. Zatímco naše boty v důsledku četných dešťových přeháněk úspěšně bobtnají, naše peněženky tuto vlastnost bohužel nevykazují. Pevně však věříme, že by nás v případě krize zachránila aukce výše zmiňovaných kohoutů... Ovšem sbalit po třech týdnech kufr a vejít se do předepsaných anorektických 15 kg by nejspíš nedokázal ani David Copperfield v kooperaci s bradavickým Brumbálem. Nezbývá než doufat v zázrak.

V úterý jsme plni očekávání nastoupili do praxe. Hlavou se nám honila spousta otázek: Zvládneme to? Budeme jim rozumět?

A jak to dopadlo? No... Ještě Vás budeme chvíli napínat... ;-)

Všechny moc, moc zdravíme!!!

Veronika, Adam, Petr, Tonda, Tomáš, Žaneta (1. G), Nikol, Natálie (2.G), Anička, Eliška (1. K), Adéla, Veronika (2. K), Kristýna, Pavlína, Sabina, Soňa, Tereza, Katka (3. M), Bětko, Tereza (2. M)